

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

**Святий Кіран,
католик**

*Церква в
Кемпбелт ауні та Айлі
Ceann Loch Chille
Chiarain
28 червня 2026 року*

Урочистість святих Петра і Павла

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

13-й тиждень звичайного часу

Вівторок: Свята Меса, 18:00

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30; Свята меса, 10:00

Група обговорення: група для обговорення Писання, 10:30

П'ятниця: Молитва середини ранку, 9:50; Свята меса, 10:00

Наступних вихідних:

Субота, 4 липня, Вічна меса, 18:00

**Неділя, 5 липня, 14-та неділя за звичайним часом, Свята Меса, 10:00
ранку.**

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, острів Айла

5 липня: Свята меса, 16:00

19 липня: Свята меса, 16:00

Відповідь на псалом

Від усіх моїх жахів Господь звільнив мене.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

*Ти — Петро, і на цій скелі я збудую свою Церкву,
і ворота пекла не переможуть його.*

Алілуя.

Антифон причастя

Петро сказав Ісусу: *Ти — Христос, Син живого Бога.*

*І Ісус відповів: Ти — Петро,
і на цій скелі я збудую свою Церкву.*

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК 13-ГО ТИЖНЯ

29 ЧЕРВНЯ 2026

Тримай світло для них увімкненим

Ісус не був першою людиною, і тим більше не останньою, яка зіткнулася з бездомністю. Проблема залишається стійкою і є глобальною — за оцінками, близько 100 мільйонів людей не мають стабільного житла. Причин багато і складні: від хронічного безробіття до зловживання речовинами, психічних захворювань і стихійних лих. Але хоча ніхто з нас, можливо, не здатен самотійно «вирішити» проблему бездомності, кожен може відповісти на це з співчуттям. Вебсайт nationalhomeless.org пропонує ідеї та можливості. Знайдіть спосіб допомогти комусь — ви, ймовірно, зустрінете Ісуса на цьому шляху!

Сьогоднішні читання: Амос 2:6-10, 13-16; Матвія 8:18-22. *"Сину Людському ніде покласти голову."*

ВІВТОРОК 13-ГО ТИЖНЯ

30 ЧЕРВНЯ 2026

Страх і тривога

Що сильніше за страх, навіть страх смерті? Писання дає відповідь: «У коханні немає страху, але досконала любов виганяє страх» (1 Івана 4:18). Мудрість Соломона говорить нам, що «любов сильніша за смерть» (Пісня Пісні 8:6). Спляча присутність Ісуса на буревому морі відкриває сплячу віру Його учнів. Вони боялися за своє життя, хоча їхній Лорд і Майстер були з ними в човні. Вони спали перед Христом, поки Він був поруч із ними в годину потреби. Господь завжди поруч із нами. І в наш час випробувань він ставить те саме питання: Чому ти боїшся? Хіба у тебе немає віри? Чи впізнаєш ти присутність Господа поруч із собою, особливо коли зустрічаєш бурі негараздів, смутку чи спокуси? Щоразу, коли ми стикаємося з проблемою, Господь поруч із тим самим заспокійливим посланням: «Це Я, не бійся».

Сьогоднішні читання: Амос 3:1-8; 4:11-12; Матвія 8:23-27. *"Що це за людина, якій підкоряються навіть вітер і море?"*

СЕРЕДА 13-ГО ТИЖНЯ

1 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Несіть воду

Під час перебування в Індії, одужуючи після серйозної хвороби, письменниця Маріон Вудман пішла до вестибюля свого готелю, щоб писати. Незабаром між нею і краєм дивана, де вона сиділа, втиснулася велика жінка. Роздратований, Вудмен трохи поворухнувся, але жінка теж почала рухатися. Зрештою Вудман помітив затишок руки іншої жінки на своїй і розслабився. Дві жінки сиділи пліч-о-пліч тиждень, коли чоловік сказав Вудману: «Ти тепер у порядку. Моя дружина завтра не прийде. Я побачив, що ти помираєш, і послав її сісти з тобою. Я знав, що тепло її тіла поверне тебе до життя.» Тепла рука, склянка холодної води: ось до чого нас кличе Ісус. Що ви можете зробити для когось сьогодні?

Сьогоднішні читання: Амос 5:14-15, 21-24; Матвія 8:28-34. *«Нехай справедливість вирве, як вода, а доброта — як незгасаючий струмок.»*

ЧЕТВЕР 13-ГО ТИЖНЯ

2 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

А тепер послухайте!

Стародавні філософи вважали, що причина, чому Амос не хотів бути пророком. Він не був пророком і не «належав до компанії пророків». Натомість він був пастухом і доглядав за деревами. Бог же покликав його з середини життя до іншої ролі, і, опинившись на посаді, він не стримувався. Чергуючи запрошення до покаяння з засудженням і, зрештою, надією, Амос говорив своє пророче слово Ізраїлю та його лідерам, а також усім народам і навіть всесвіту: Все підпорядковується Богові. Зробіть себе відповідальними перед Богом сьогодні.

Сьогоднішні читання: Амос 7:10-17; Матвія

9:1-8. "Господь забрав мене від слідування за отарою і сказав мені: 'Іди, пророчуй народу мого Ізраїлю.' Тепер послухайте слово Господнього!»

П'ЯТНИЦЯ: СВЯТО СВЯТОГО ТОМИ, АПОСТОЛА

3 ЛИПНЯ 2026 РОКУ

Можемо подивитися на ваші рани?

Святий Тома відомий своїм скептицизмом щодо початкових повідомлень про воскресіння Ісуса. Тим часом ви можете замислитися, чи повірили б ви в такі дивовижні події, якби їх повідомляли вам у реальному часі сьогодні. Хороші новини часто здаються слабкими порівняно з масштабом поганих, які надходять щодня. Томас — покровитель, хоча причини надії здаються справді слабкими. Ранні традиції кажуть, що він загинув мучеником в Індії, пронизаний мечем. Той, чия віра була зміцнена ранами Ісуса, довів свою віру власним розірваним тілом. Чого тобі коштувала віра, і чи маєш ти шрами, щоб це довести?

Сьогоднішні читання: Ефесян 2:19-22; Івана 20:24-29. *"Якщо я не побачу слід від*

цвяхів у його руках..." Я не повірю."

СУБОТА: НЕОБОВ'ЯЗКОВИЙ МЕМОРІАЛ СВЯТОЇ ЄЛИЗАВЕТИ ПОРТУГАЛЬСЬКОЇ

4 ЛИПНЯ 2026

Надати королівське ставлення

Якби у вас був родич, який був святим, чи були б ви більш схильні сприймати такий вибір як сімейне покликання? Як і її двоюрідна тітка Єлизавета Угорська, Єлизавета Португальська прийняла життя молитви та милосердя. І, як її тітка, вона молодою вийшла заміж у королівський дім. Поки старша Єлизавета насолоджувалася щасливим шлюбом, молодша страждала від страждань невірного чоловіка та сина, який був захопленим царством. Обидві Єлизавети були тимчасово вигнані зі своїх дворів і стали францисканцями третього порядку після смерті своїх чоловіків. Добре бути королевою — вшанована в серцях бідних!
Сьогоднішні читання: Амос 9:11-15; Матвія 9:14-17. *"У той день я підніму впалу хатину Давида; Я закрию його проломи."*

Читання до урочистості святих Петра і Павла

Діяння апостолів 12:1-11

Якова вбивають, а Петра заарештовують, але слово Боже не може бути заковане в кайдани.

Псалом 34:2-3, 4-5, 6-7, 8-9

Бог чує того, хто кличе на небо, і ангел розбиває табір із вірним.

2 Тимофія 4:6-8, 17-18

Святий Павло завершує своє євангелізаторське життя підбадьорливою декларацією віри.

Матвія 16:13-19

Святий Петро має одразу вирішити і публічно засвідчити, хто для нього Ісус.

Слова на Слові

Церква Христа апостольська: навігація між спільною відповідальністю в епоху релятивізму

*

Прикладна віра в сучасному світі

Опитування громадської думки за останні два десятиліття виявляють вражаючу кризу довіри до інституційного католицизму. Коментатори та критики часто користуються такими даними, щоб звинуватити Церкву в надмірній ієрархічності, клерикальності та зверху-вниз — те, що деякі зневажливо називають «Церквою ієрархів».

Щоб зрозуміти змінний ландшафт, корисно подивитися на цифри. Останні опитування підкреслюють стійку, хоча й мінливу, виклик у громадському сприйнятті в історично католицьких країнах:

Громадська довіра до церковної влади

Рік	Регіон	Організація опитувань	Метрика	Відсоток
2007	Німеччина	Gallup	Довіра до церковної влади	30%
2007	Польща	Gallup	Довіра до церковної влади	8.8%
2018	Ірландія	Загальне опитування	Відсутність впевненості	52%
2025	Ірландія	Інститут Іона	Несприятливе ставлення до Церкви	40%

Десятиліттями поступове зростання священницьких покликань, здавалося, підтримувало сприйняття суто зверху вниз інституції. Сильна присутність духовенства, численні семінаристи та дуже помітне церковне керівництво створювали враження, що Церква є насамперед духовною сферою. Сьогодні, однак, коли покликання на Заході демонструють ознаки занепаду, виникає інша реальність: незамінна роль мирян.

У діючих парафіях по всьому світу миряни дедалі частіше беруть на себе важливі обов'язки, зокрема служіння як надзвичайних служителів Святого Причастя, катехистів і адміністраторів парафій. Якщо чесно оцінити, ця зміна — це не просто поступка практичності; вона проявляє глибшу теологічну істину. Церква Христа створена спільно як мирянами, так і духовенством. Без жодного з них видима Церква не може повністю функціонувати.

Проте, хоча зводити Церкву до її ієрархії є серйозним спотворенням, не менш важливо наполягати на католицькій ортодоксії: Церква є апостольською. Щонеділі католики сповідують у Символі віри: «Я вірю в єдину, святу, католицьку і апостольську Церкву.»

Неминуче питання для сучасного віруючого: що це насправді означає?

Що насправді означає «апостольський»

Церква є апостольською — побудованою Христом на апостолах — у трьох основних аспектах:

- А. Засноване на самих апостолах: Христос особисто обрав і послав апостолів як свідків Свого життя, смерті та воскресіння. Новий Заповіт говорить про Церкву як про побудовану «на фундаменті апостолів» (Еф 2:20; Об'явлення 21:14). Їхні свідчення заземлюють Церкву на історичній реальності, а не на міфах чи приватних спекуляціях.
- Б. Охоронець апостольського вчення: За допомогою Святого Духа Церква зберігає і практикує вчення апостолів, відоме як Депозит Віри. Це не музейний архів, а жива традиція — одна й та сама віра, яку вірили, святкували і жили протягом століть і культур.
- В. Під керівництвом наступників апостолів: Апостольська місія не закінчилася смертю перших апостолів. Церква й надалі керується своїми наступниками: єпископами, у спілкуванні з Папою, наступником Петра і Верховним Пастором Церкви (див. Катехизм Католицької Церкви, 857).

Серед апостолів двоє виділяються в житті Церкви: святі Петро і Павло. Церква

шанує їх не просто з почуття, а через їхні фундаментальні, доповнюючі ролі.

Святий Петро: Перший сповідував віру в Христа і заснував першу Церкву з навернених ізраїльтян.

Святий Павло: Отримав благодать чіткого розуміння істин віри і став учителем народів язичників.

Сам Христос підкреслив місію Петра, змінивши його ім'я. У регіоні Кесарії Філіппі Ісус заявив:

«І кажу вам: ти — Петр, і на цій скелі я збудую Церкву Мою Церкву, і ворота пекла не переможуть її. Я дам тобі ключі від царства небесного; Все, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що ви розпустите на землі, буде розпущено на небі» (Матвія 16:18–19).

Ці слова не є поетичними прикрасами. Вони визначають тривалу структуру Церкви: апостольську, ієрархічну та вкорінену в сповіданні віри Петра.

Ієрархічна церква в релятивістську епоху

Яку роль відіграє ієрархічна Церква в сучасному світі?

У наш час майже все — включаючи саму правду — піддається релятивізму, особистим уподобанням і змінним культурним настроям. На цьому тлі Папа і єпископи діють як охоронці істини, повнота якої знаходиться у Христі. Ця істина не є необов'язковою; Вона необхідна для досягнення вічного життя.

Папа, єпископи та їхні колеги отримали від Христа потрійне завдання: навчати, освячувати та керувати вірними. Через їхнє служіння Христос залишається присутнім і активним, особливо в літургії. Отже, Церква — це не просто людська інституція чи добровільне об'єднання; це таємниця, повністю зрозуміла лише у вірі (див. ССС 771).

Єпископи також несуть відповідальність за продовження освячувачої роботи Церкви. Лише єпископ може висвячувати священників та інших єпископів.

Стародавня Церква вигадала лаконічну формулу, щоб виразити цю реальність:

Ubi episcopus, ibi Ecclesia. «Де єпископ, там і Церква.» – святий Ігнатій Антіохійський

Таким чином, місцевий єпископ виступає вчителем віри, головним літургістом у своїй єпархії, видимим главою місцевої християнської громади та інструментом єдності Церкви. На кожній Святій Месі священник називає місцевого єпископа в Євхаристійній молитві. Це не просто формальність; це конкретне вираження єдності з Апостольською Церквою.

Церква одночасно людська і божественна

Оскільки єпископи та священники обираються з-поміж людей, вони поділяють слабкості людської природи. Апостольська Церква перебуває у стані напруженості. Він одразу:

- Видиме і духовне
- Ієрархічна спільнота та Містичне Тіло Христове
- Людський і божественний
- Позначений гріхом своїх членів, але постійно освячений благодаттю

Початок ХХІ століття став болісною ілюстрацією цієї напруги. Коли Церква у Сполучених Штатах та інших країнах була потрясена скандалами, пов'язаними з тяжкою аморальністю деяких духовенств, довіра до всієї ієрархії справедливо була поставлена під сумнів. Медіа-висвітлення часто змальовувало всіх священників з однаковим поглядом на інституційний провал.

Однак справедлива оцінка вимагає погляду на часто недооцінену реальність: реакцію мирян. Багато мирян обрали не залишати Церкву, а підтримувати переважну більшість добрих, самопожертвованих священників. Вони писали листи, надсилали електронні листи та висловлювали слова підтримки духовенству, якого знали особисто. У парафіях по всій країні мирянські католики виступали на підтримку своїх пасторів морально, духовно та практично.

Цей епізод підкреслює суттєву істину: Церква — це не «вони», а «ми». Миряни не є пасивними глядачами в духовній драмі. Вони співвідповідають за життя і місію Церкви, у єдності зі своїми єпископами та священниками.

Сьогоднішній заклик: Підтримайте своїх пастирів

У кліматі, коли критика Церкви часто і часто узагальнена, потрібна справедлива і вірна відповідь. Чим інтенсивніша ворожість сучасного світу, тим необхіднішою стає ця світська підтримка.

Католиків закликають до:

- Моліться за їхніх священників і єпископів по імені.
- Захищайте їх, коли їх несправедливо атакують світські критики.
- Підтримуйте їх, коли вони відчують тягар, ізольовані або втомлені.
- Співпрацюйте з ними у євангелізації, катехизації та благодійній діяльності.

В епоху недовіри та фрагментації шлях уперед полягає не в тому, щоб відмовитися від апостольської та ієрархічної природи Церкви, а жити її більш автентично: миряни і духовенство разом, об'єднані в Христі, вірні апостолам і непохитні в істині.

Розгляньте можливість додати до своїх щоденних богослужінь наступну молитву:

Господи Ісусе Христе,

Освяти пастирів Твоєї Церкви,

щоб через їхнє навчання та служіння

сяйво Твоєї істини може світити над нами.

Даруй, щоб ми могли зростати у вірі, надії та любові до Тебе

і отримати благодать вічного спасіння.

Амінь.

У любові Христові,

Отець Ентоні

ІКОНИ ЄВАНГЕЛІСТІВ, АПОСТОЛІВ І СВЯТИХ: 33 СВЯТА ПАРАСКЕВА

Свята Параскева: Одне ім'я, дві історії святості

Свята Параскева — улюблена постать на християнському Сході, особливо в православному світі. Але коли ми говоримо про «святую Параскеву», ми насправді маємо на увазі двох різних святих, які носять одне й те саме ім'я — ім'я, яке безпосередньо вказує на Страсті Христові та Страсну П'ятницю (грецькою Параскеві означає «Підготовка», традиційна назва п'ятниці).

Обидві жінки прожили Євангеліє героїчно, але дуже по-різному і в різні століття.

Параскева з Балкан: Паломницька черниця

У регіонах під впливом Константинополя — особливо в Болгарії, Македонії, Сербії, а пізніше Молдові — існує глибока відданість святому, часто відомому як свята Параскева з Балкан або Яс.

Вона була побожною черницею сербського походження, яка жила у XI столітті і померла в Константинополі. Після її смерті місце її поховання швидко стало відомим дивовижними зціленнями, і віряни почали туди збиратися.

Її реліквії недовго залишалися на одному місці:

- XII століття: Її мощі були перенесені до Терново, тодішньої столиці Другого Болгарського царства.
- 1641: Їх перевезли до Ясс, у Молдові, де вони й досі залишаються центром паломництва.

Подорож її реліквій часто сприймається як паралельна історичній подорожі самих балканських слов'ян — страждання, переміщення, але водночас стійка, жива віра.

Її свято відзначається 27 жовтня за григоріанським календарем.

В іконографії її зазвичай зображують:

- Одягнений у чорний монастирський одяг,
- З руками, схрещеними на грудях у позі молитви.

Ікони, які розповідають історію її життя, зазвичай включають:

- Її народження,
- Параскева з'являється перед імператором,
- Святий біля воріт Константинополя,
- І різні події — від перекладу її реліквій з міста в місто.

Параскева з Риму: мучениця ранньої церкви

На землях стародавньої Русі почуття зросло навколо ще однієї святої Параскевої — цього разу грецького мученика з епохи імператора Діоклетіана (кінець III — початок IV століття), одного з найжорстокіших періодів переслідувань християн.

Ця Параскева була побожною християнкою, яка:

- Ув'язнена за свою віру,
- Під тиском зректись Христа,
- І зрештою була замучена, бо відмовилася відмовитися від віри.

У Русі її культ тісно пов'язаний із вшануванням святої Анастасії. Ікони часто зображують двох святих разом, підкреслюючи їхнє спільне свідчення як непохитних жінок, які страждали за Христа.

На російських іконах ця Параскева зазвичай зображена так:

- Молода жінка в червоному одязі,
- Часто з білою хустинкою,
- Тримаючи амфору (велику посудину),
- А іноді ротул (сувій) із сповіддю віри.

Її пам'ять відзначають 28 жовтня.

Одне ім'я, двоє свідків

Отже, під єдиним ім'ям «Свята Параскева» ми знаходимо:

- Монастирський святий XI століття, чиї мощі подорожували Балканами, а життя якого говорить про молитву, смирення та тиху святість.
- Мучениця з часів Діоклетіана, чия непохитна вірність Христу привела її до в'язниці і смерті.

Обидва по-різному відображають таємницю Страсної п'ятниці, яку викликає їхнє ім'я:

життя, запропоноване Богові з любов'ю, чи то через прихований аскетизм, чи то публічне мучеництво.

Для католиків сьогодні, особливо у світі, який часто відсуває віру на другий план, дві святі Параскева пропонують взаємодоповнюючі моделі:

- Мужність стояти твердо у вірі, навіть під тиском,
- І тиху вірність щоденного навернення та жертви, іноді непомічених світом, але дуже помітних Богом.

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 28

Життєдайний дух

Івана 20:19-23

Він вдихнув на них Святого Духа, стоячи перед ними з відкритими ранами і воскреслий і пробуджений.

Коли Ісус вдихнув Святого Духа на апостолів, Він стояв перед ними з відкритими ранами, пробуджений з мертвих. Цей момент прекрасно відображає те, як Бог вдихає життя в Адама, але він безмежно більший. Дарувати життя — означає творити; дарувати Святого Духа — означає пробудити життя там, де воно остаточно закінчилося.

Дух виводить нас із задушливих гробниць страху, безнадії та духовної інерції. Він свідчить, що наша історія розгортається до неймовірного, всепоглинаючого розв'язання: вічного життя в Царстві Божому.

Ст ат и «близнюком» Христ а крізь наші шрами

У Книзі Левіту жертвопринесене ягня має бути принесене без плям. Єврейське слово для цієї досконалості відкриває глибоку духовну істину:

Термін	Мова	Значення	Духовне значення
Там	іврит	Цілісний, досконалий, чистий	Вказує на Христа, бездоганного Агнця.
Таммім	іврит	Близнюки	Ми покликані бути пристосованими до Нього.
Didymus	Грецька	Близнюк, подвійний (Томас)	Дуальність нашої людської віри та сумніву.

Як ми, зламані й недосконалі, можемо стати «близнюками» Христа? Ми стаємо Його близнюками через наші шрами.

Досконалість прихована не лише в бездоганному володінні чеснотами, а й у нашій схожості з пораним Агнцем Божим. Якщо вам важко знайти подобу Ісуса в собі, зверніть увагу на свої рани. Життя, без сумніву, не врятувало тебе від них. Чим більші ваші рани, тим ближча ваша потенційна схожість із Воскреслим Христом, який обрав зберегти свої шрами, щоб показати нам, що наш біль може перетворитися на мир.

Благодат ь нашої духовної бідності і

Ми часто відчуваємо себе недостойними цього покликання. Нещодавно я пережив цю глибоку бідність духу. Йдучи до вітара, щоб проповідувати, я відчув гнітючий сором — страх, що не маю права вимовляти святі слова, бо моє власне серце було сухим. Мій голос тремтів; Я почувався таким же нереальним, як підроблена банкнота. На Communion я навіть не міг відкрити табернакль через криву замкову щілину, через що мені довелося просити допомоги у сакристана. Я подумав: сила ключів служить кожному, хто приходить до мене в пошуках Бога, але я навіть не можу відкрити табернакль сам.

Проте після меси до мене підбіг молодий чоловік, з ентузіазмом хвалячи автентичність проповіді. Він не мав уявлення про мою внутрішню спустошеність. Ось прекрасне заохочення Євангелія: Бог використовує нашу найглибшу бідність, щоб нагодувати Свою паству. Коли ми відчуваємо себе повністю неправдивими, Божа істина найяскравіше сяє через нашу зламанисть.

Відкрит і рани милосердя

Апостоли зачиняли двері від страху, але Ісус відкрив Свої рани з милосердя. Його милосердя — це рана, яка ніколи не загоюється, залишається відкритою назавжди, щоб зцілити нашу невіру.

Томас «Близнюк» був відсутній, коли Ісус вперше з'явився. Дідім ідеально описує дуальність у нас: ми можемо бути християнами за назвою, але водночас мати глибоку недовіру. Невіра ізолює нас, залишаючи дрейфувати до зникаючого горизонту. Але Ісус не залишає Тому в безодні сумніву. Він повертається спеціально для нього.

Крім того, Тома був врятований радісною наполегливістю друзів: «Ми бачили Господа!» Проголошення Божої милості — це найвищий акт любові. Переконаючи когось у Божій любові, ви допомагаєте врятувати її від відчаю і даруєте вічність життя.

Залишайся до попелу

Ми всі переживаємо страшну подвійність у своєму шляху з Богом. В одну мить ми дивимося на Його обличчя з палаючою любов'ю Мойсея; наступного — нас охоплює духовна втома. Ми відкриваємо в собі і пророка, і сумнівника, вогонь і попіл.

Який вихід із цієї боротьби? Залишатися з Ним навіть до попелу.

Не втрачайте надію, коли відчуваєте порожнечу. Нехай Святий Дух дихає на твої вгасаючі жарини. Нехай твої рани узгоджують тебе з Воскреслим Христом, і довіряйте, що Його милість завжди відкрита, щоб прийняти вас.

Господи, коли я вогонь, дозволь мені зігріти інших Твоєю милістю.

Коли я стану лише попелом, нехай подих Твого Духа знову запалить мене.

Дай мені милість залишатися з Тобою завжди.

Отець Ентоні

Як слухати наступника Петра

Послух папі не означає залишати мозок біля дверей церкви. Справжнє питання точніше: що саме таке папська непомильність і як католики сьогодні мають реагувати на те, що каже і пише папа?

Догма непомильності і: що це таке — і що це не є

Церква ніколи не стверджувала, що Папа непомильний щоразу, коли говорить, твітить чи дає

інтерв'ю. Папська непомильність, визначена Першим Ватиканським собором, є чимось набагато вужчим і більш сфокусованим.

Папа захищений від помилки лише т оді, коли:

- Він говорить як верховний пастир і вчитель усіх християн,
- Він визначає доктрину щодо віри або моралі,
- І він має намір, щоб це вчення було прийнято всією Церквою — це те, що ми називаємо говорення ex cathedra («з крісла»).

Це дуже специфічний вид вчинку.

Отже, ми не говоримо про:

- Кожна проповідь
- Кожне інтерв'ю під час польоту
- Кожен імпровізований коментар
- Або навіть усі енцикліки

Ми говоримо про рідкісний, формальний, свідомий акт навчання. У останні століття католики зазвичай наводять лише два чіткі приклади:

- Непорочне Зачаття (1854)
- Успіння Марії (1950)

Дефіцит тут — частина суті. Непомильність — це не щоденний інструмент управління; це страховка для депозиту віри — охороняючи, а не постійно переосмислюючи, те, що Церква отримала від Христа і апостолів.

Поза Ex Cathedra: Звичайний папський магістр еріум

Але якщо безпомилкові вчинки такі рідкісні, чи означає це, що все інше, чого викладає папа, — це лише особиста думка, яку можна ігнорувати, якщо це незручно? Ні.

Церква також говорить про звичайний папський магістрій — регулярне вчення папи через такі речі, як:

- Енцикліки
- Апостольські заклики
- Катехизи та загальна аудиторія
- Листи, промови та офіційні повідомлення

Вони не мають однакової ваги, але й не є тривіальними. Вони вимагають серйозної, шанобливої уваги католика.

Не кожна папська заява вимагає згоди віри, як це робить безпомилковий догмат. Але просто відкидати папське вчення словами «Це просто його думка» так само незріло, як і ставитися до кожної папської фрази як до Нікейського символу віри.

Є також моменти, коли папа говорить більше так:

- Теолог, що пояснює точку
- Пастор, який дає поради
- Коментатор соціальних, політичних або економічних питань

Тут він часто пропонує розсудливі судження — добре обґрунтовані, засновані на Євангелії, але все ще відкриті для обговорень і дискусій серед католиків доброї волі. Католицьке доросле життя включає навчання розпізнаванню різних рівнів навчання та правильного реагування на кожен з них.

Охоронці єдності і, а не т ворці гасел

Це не просто технічне розрізнення для теологічних фанатів; це має значення у повсякденному католицькому житті.

Ми всі це бачили:

- Одна папська фраза — вирвана з контексту — стає «новою догмою» у заголовках і

публікаціях у соцмережах.

- Або, з іншого боку, папське вчення, яке трохи болить, одразу відкидають як «просто його особисту думку».

Обидві реакції — це емоційні скорочення. Жоден із них не відображає справжнього розуміння папського служіння.

Стара фраза «*Roma locuta, causa finita*» — «Рим сказав, питання вирішено» — ніколи не означало, що кожна папська репліка зупиняє дискусію. Це означало, що коли серйозні доктринальні суперечки загрожують єдності віри, Церква врешті-решт звертається до престолу Петра як до останньої точки відліку.

Історія після Реформації робить цю роль болісно помітною. Коли немає усталеної влади для вирішення доктринальних конфліктів, тлумачення множаться, а спільноти розділяються. Це не образа для протестантів; Це просте історичне спостереження. Коли приватне тлумачення стає останнім словом, фрагментація майже неминуча.

Католицька церква пережила свою частку драми, криз і дуже людських невдач. Але попри все це, Петрівський офіс — роль наступника Петра — був ключовим інструментом для збереження єдності Церкви у вірі протягом двадцяти століть і на кожному континенті.

Право ст авит и запит ання — і обов'язок ст авит и їх добре

Слухати папу не означає вимикати мозок. Церква не хоче, щоб католики були інтелектуально пасивними. Насправді католицька теологія прямо говорить про:

- Розвиток доктрини
- Глибше розуміння відкритої істини
- Зростання того, як ця істина виражається з часом

Тож так, ви можете ставити запитання. Це не автоматично непокора.

Справді важливо, який настрій стоїть за допитом:

- Чи прошу я, щоб глибше зрозуміти, чи знайти лазівку, щоб ігнорувати навчання?
- Чи намагаюся я досягнути повніший сенс того, що говорить Церква, чи просто вибираю ті частини, які відповідають моїм власним смакам?

Католик слухає Папу не тому, що очікує, що Папа буде непомильним у кожній політичній політиці, економічній теорії чи дипломатичному кроці, а тому, що вірить у щось глибше: Христос не залишив Свою Церкву у спокої. Святий Дух справді допомагає пастирям Церкви — особливо тому, хто сидить у кріслі Петра.

Ост анні папи т а їхні різні сліди

Кожен папа залишає унікальний слід — не лише особистий стиль, а й теологічний і духовний акцент.

Свят ий Іван Павло II: Людська особа у Христ і

Головною турботою Івана Павла II було християнське бачення людської особистості.

Від *Veritatis splendor* до *Evangelium vitae* і його катехизів про теологію тіла, його рефрен був постійним: Ви не можете зрозуміти людину без Христа.

У культурі, що тоне в моральному релятивізмі, він наполягав, що:

- Свобода — це не робити те, що нам хочеться,
- Свобода — це здатність обирати, що є істинним і добрим.

Бенедикт XVI: Віра і розум у гармонії

Візитівкою Бенедикта XVI була єдність віри і розуму. Він заперечив ідею, що християнство — це просто:

- Нечітке духовне відчуття
- Особистий комфорт
- Або чисто моральний збірник правил

Натомість він представив християнство як зустріч із Логосом — Словом, яке є самим Істиноюю.

У *Deus caritas est* і *Spe salvi* він підкреслив, що в основі християнства лежить не теорія, а подія: Божа самовіддана любов у Ісусі Христі.

Папа Франциск: місія і милосердя

Папа Франциск найбільше відомий своїми сміливими жестами та приземленим стилем, іноді неоднозначним, але під цим прихована послідовна лінія думки.

Його викладацькі досягнення:

- Місіонерський характер Церкви
- Першочерговість милосердя в пастирському житті

У *Evangelii gaudium*, *Laudato si'* та *Fratelli tutti* він закликає Церкву не закриватися в собі, а виходити — особливо до поранених, розгублених або на узбіччі.

Папа Лев XIV: Єдність, Ватиканський II Ватиканський собор і Живе Слово

Щодо Лева XIV, то ще рано писати остаточний підсумок його понтифікату. Але деякі теми вже з'являються:

- Сильний акцент на єдності Церкви
- Оновлений, збалансований прийом Другого Ватиканського собору
- Чіткий акцент на нерозривному зв'язку між Писанням і Традицією

Вони належать до його звичайного магістеріуму, а не до нових безпомилкових визначень, але показують напрямок його служіння Церкві.

Що вражає цих останніх пап, так це те, що вони не були зайняті створенням нових догм. Їхній найглибший вплив проявлявся через їхнє щоденне, звичайне вчення — повільне, поступове формування того, як католики мислять, моляться, уявляють світ і розуміють людську особистість і Церкву.

Не вище Євангелія, а на його служінні

Папська влада не є суперником Євангелія. Воно існує, щоб служити Євангелію.

Папа:

- Не стоїть над словом Божим,
- Він стоїть як її слуга і охоронець.

Його місія — не винаходити нову віру для кожного нового століття, а захищати та передавати єдину апостольську віру «раз і назавжди передану святим» (Юда 3).

Тож, можливо, ключове питання не в тому, що «Чи завжди я маю слухатися Папи?» Кращий варіант може бути:

"Як мені слухат и Папу як кат олик?"

Це означає балансування між двома спокусами:

- Паполатизм — ставлення до кожного папського речення, ніби це догма, вирізьблена в камені
- Вибіркова покора — приймати лише ті частини, які вже збігаються з моїми політичними поглядами чи вподобаннями

Зріла віра визнає, що петрівський офіс не має замінити совість, розум чи серйозну богословську працю. Вона існує, щоб захищати єдність віри посеред історичних бур.

І ця місія зовсім не мала. У час, коли майже всі види спільнот — політичні, культурні, навіть сімейні — розпадаються, впертий факт, що протягом двох тисячоліть Церква дивилася на єпископа Риму як на видимий знак єдності, є не просто приводом для суперечок.

Для віруючого це може бути щось тихіше і глибше: причина, навіть у плутанині та суперечках, довіряти, що Христос і досі вірно пастирує Свою Церкву.

Навколо світу

Іноді пропущені новини

КИЇВ

СТІЙКІСТЬ СЕРЕД РУЇН: МОРАЛЬНА ВАГА ВІДБУДОВИ СВЯЩЕННОЇ ЛАВРИ КИЄВА

Відновлення історичного Києво-Печерської лаври монастиря, нещодавно пошкодженого російськими атаками безпілотників, триватиме до двох років і коштуватиме понад 500 мільйонів гривен (приблизно 45 мільйонів злотих). Цю оцінку цього тижня надав Максим Остапенко, директор Національного музею, який контролює стародавній комплекс.

Коли пил осідає на іншій сцені руйнувань у Східній Європі, віруючі знову закликані замислитися над перетином людських конфліктів, збереженням нашої християнської спадщини та моральними імперативами миру.

Фізичне навантаження на духовний притулок

Нещодавній удар дрона спричинив сильну пожежу в монастирському комплексі, священне походження якого сягає XI століття. За повідомленнями, пожежа знищила приблизно 800 квадратних метрів даху Успенського собору Пресвятої Богородиці.

Підсумок оцінок збитків і реконструкції

Місце / Предмет	Ступінь шкоди / Статус	Орієнтовний час відновлення	Орієнтовна вартість
Собор Успення Пресвятого Христа	800 кв. метрів даху знищено пожежею	До 2 років (загальна кількість майданчика)	> 500 млн гривен (~£8,5 мільйона)
Вежа Івана Кущника	Зазнані структурні пошкодження	Очікується комплексний аналіз	Включено загалом
Навколишній комплекс	17 додаткових пошкоджених споруд	Очікується комплексний аналіз	Включено загалом
Інтер'єр та експозиції	Врятований / Розібраний для захисту	Н/П (Забезпечено екстреними службами)	Н/Д

Директор Остапенко окреслив подальший шлях, відзначивши необхідну обачність у відновлюванні:

«Подальші роботи включатимуть комплексний аналіз усіх елементів, що потребують реставрації, з урахуванням поточних цін і доступних можливостей.»

Моральний коментар: етика війни та священних просторів

Знищення Києво-Печерської лаври — це не просто втрата кам'яної кладки та деревини, а глибока духовна рана. Хоча Церква справедливо навчає, що найбільша трагедія війни — це втрата людських життів, створених за образом і подобою Божим — ціль або безрозсудне загрожування святим просторам має власну серйозну моральну вагу.

1. *Порушення відмінності*

Католицька теорія справедливої війни, глибоко вкорінена в вченнях святого Августина та святого Томи Аквінського, наполягає на принципі відмінності. Воюючі сторони повинні розрізняти бойових і некомбатантів, а також військові об'єкти та цивільні чи культурні об'єкти. Пошкодження монастиря XI століття, присвяченого Пресвятій Діві Марії, є яскравим нагадуванням про безрозбірливу природу сучасної війни, яка надто часто ігнорує межі морального закону.

«Кожен акт війни, спрямований на безрозбірливе знищення цілих міст або великих територій разом із їхніми мешканцями, є злочином проти Бога і людини, що заслуговує на суворе і однозначне засудження.» – *Gaudium et Spes*, 80 (Другий Ватиканський собор) (Хоча цей удар, можливо, не знищив ціле місто, етичний принцип захисту цивільної та священної інфраструктури залишається наріжним каменем католицького соціального вчення про мир.)

2. *Героїзм обов'язку*

Посеред цієї трагедії ми також повинні визнати моральну доброту, яку проявили перші рятувальники. Пожежники успішно не дозволили полум'ю проникнути всередину церкви, дозволивши розібрати та врятувати всі експонати під загрозою пошкодження. У католицькій моральній традиції виконання обов'язку заради загального блага — особливо з великим особистим ризиком — є глибоким актом чеснот. Ці чоловіки й жінки діяли як опікуни християнської історії, зберігаючи артефакти віри для майбутніх поколінь.

3. *Циклічна природа гріха та стійкість віри*

Це не перший випадок, коли Успенський собор зазнає занепаду. Споруда вже була перебудована один раз у XXI столітті після повного знищення радянської армії під час Другої світової війни.

У цьому полягає глибокий богословський урок. Циклічне знищення цього святого місця відображає тривалу реальність людського гріха та руйнівні наслідки тоталітаризму та конфліктів. Проте його безперервне воскресіння є свідченням католицького розуміння надії. Земні імперії та світські армії можуть перетворити камінь на руїни, але Церква і віра народу виживають.

Рух вперед у вірі

Як коментатори та віруючі, ми зобов'язані справедливо висвітлювати реалії цієї війни, визнаючи величезні фінансові та історичні витрати, такі як 500 мільйонів гривень, необхідних для зцілення Лаври. Але також наш обов'язок — дивитися на ці події крізь призму католицької ортодоксії.

Відновлення Києво-Печерської лаври стане монументальним завданням з точки зору архітектури та фінансування. Але ще важливіше те, що це буде найвищий акт духовної стійкості — фізичне проголошення того, що мир Христа і шанування Його Святої Матері переживуть зброю людей. Помолімося за швидкий і справедливий мир, а також за руки, які знову відбудують цей історичний маяк віри.

БЛИЗЬКИЙ СХІД

ДАЛЕКО ВІД НОРМАЛЬНОСТІ

Навіть якщо буде укладено дипломатичну угоду для завершення нещодавньої війни між США та Іраном, а стратегічна Ормузька протока буде відновлена, повернення до

нормального життя на цьому життєво важливому глобальному водному шляху, ймовірно, займе багато місяців. Хоча угода, без сумніву, зменшила б безпосередні ризики, пов'язані з глобальними енергетичними постачаннями, і зняла б частину постійного тиску, що підвищує ціни на нафту, рани війни — як економічні, так і реляційні — не так просто загоїтися.

Відновлення довіри між судновласниками, страховиками та міжнародними нафтопереробними заводами потребуватиме значного часу. Крім того, не слід очікувати, що торгівля одразу повернеться до довоєнного рівня, оскільки багато покупців вже організували альтернативні ланцюги постачання та логістичні маршрути.

Моральне осмислення: природа довіри

З точки зору католицького соціального вчення економіка є за своєю суттю реляційною. Коли війна руйнує зв'язки міжнародної довіри, це шкодить «глобальному спільному благу» (Paxem in Terris, Папа Святий Іван XXIII). Довіра — це не просто ринковий товар; Це моральна вимога людської солідарності. Вагання судновласників і страховиків яскраво нагадує, що насильство руйнує соціальну тканину, необхідну для процвітання людства.

Повільний шлях до економічного відновлення

До атак США та Ізраїлю на Іран, а також подальшої блокади протоки Іраном на початку березня, п'ята частина світового експорту нафти й газу проходила через Ормузьку протоку. Величезний обсяг цього енергетичного потоку означає, що наслідки його порушення поширюються по всьому світу.

Незважаючи на заголовки в газетах, які можуть натякати на негайне падіння цін на барель пального після мирної угоди, кілька логістичних і безпекових перешкод призведуть до значно повільніше падіння цін. Ці фактори включають:

- Розмінування: фізичне усунення вибухових небезпек у протоці.
- Страхові внески: стрімко зростаючі витрати на судна, що входять у нещодавно активну зону бойових дій.
- Перевантаження портів: Затримки, що виникають через порушені графіки доставки.
- Геополітичний ризик: Загроза відновлення ворожнечі.

Моральна рефлексія: людські наслідки економічних потресів

Поки ринки зосереджуються на цінах у бочках, Церква закликає нас враховувати людську особистість. Високі ціни на енергію непропорційно впливають на бідних і вразливих — як у країнах, що розвиваються, так і в наших власних місцевих громадах. «Преференційний варіант для бідних» вимагає, щоб ми розглядали ці економічні потрясіння не лише як корпоративні незручності, а й як рушії бідності. Крім того, необхідність розмінування підкреслює стійку, смертельну спадщину сучасної війни, яка загрожує невинним людським життям ще довго після підписання договорів.

Фундамент піску: крихкість угоди

Повільне відновлення енергетичного сектору ускладнюється тим, що будь-яка угода між США та Іраном базується на досить невизначеній основі. Оскільки геополітичний дефіцит довіри залишається високим, як енергетичні компанії, так і країни-імпортери палива й надалі шукатимуть додаткові та альтернативні логістичні рішення, а не покладатимуться виключно на протоку.

Щоб зрозуміти перетин геополітичної реальності та наших моральних обов'язків, ми можемо розглянути різні наслідки цього конфлікту —

Геополітична
реальність

Вплив на ринок

Католицьке етичне питання

Крихка мирна угода

Вагання інвесторів і
страховиків.

Справжній мир — це «спокій порядку»
(святий Августин), а не просто тимчасове
припинення насильства.

Морські міни в протоці

Затримка доставки,
перенаправлення логістики.

Невибірковий характер такої зброї
становить серйозну загрозу для невинних
морських працівників і доквілля.

Перехід на альтернативні
маршрути

Постійна зміна глобальних
торговельних потоків.

Необхідність для країн надавати пріоритет
універсальному пункту призначення
товарів, забезпечуючи всім країнам доступ
до необхідних ресурсів.

Рух вперед у вірі та розумі

У справедливій оцінці конфлікту слід визнати складний ланцюг подій — від військових ударів США та Ізраїлю до іранської блокади протоки у відповідь. Геополітика рідко буває простим наративом абсолютного добра проти абсолютного зла; натомість це ландшафт, спотворений людськими помилками, суперечливими національними інтересами та руйнівним застосуванням сили.

Як католики, що спостерігають за сучасним світом, ми молимося за успіх цих дипломатичних угод, навіть визнаючи їхню крихкість. Церква навчає, що війна завжди є «поразкою людства» (Папа Франциск, *Fratelli Tutti*). Довгий, виснажливий процес розмінування, зниження страхових витрат і стабілізації цін на нафту — це суворий економічний переклад глибокої духовної істини: набагато легше зруйнувати мир, ніж відновити його.

Поки справжній діалог і взаємна повага не замінять залежність від військової сили, Ормузька протока залишатиметься вузьким місцем не лише для світової нафти, а й для глобальної солідарності.

Ми читаємо Папу Лева

Якщо ми хочемо, щоб світ жив у мирі, ми маємо почати з себе. Досить слів ненависті. Досить образ. Досить переслідувань і насильства.

Під час різних зустрічей я відчував потребу почути голосом Папи Євангеліє надії для нашої людяності сьогодні, яке жорстко випробуване негативними наслідками оманливої моделі розвитку. Цю потребу — виражену у численних свідченнях, які я міг почути, часом зворушливих, часом повчальних — я також усвідомлював, і понад усе, у обличчях найменших і бідних, яких зустрічав: у обличчі дитини, яка чекала на мене в парафії, щоб дати мені свій лист; у обличчях ув'язнених, які чекали на мене у в'язниці; на обличчях молодих людей, які чекали на мене на площах, повних тривоги і планів; на обличчях мігрантів, які чекали на мене в міграційних центрах на Канарських островах. (...) Ми знаємо, що явище міграції є складним і потребує комплексних і скоординованих планів дій. Однак цей ключ до тлумачення відкриває іншу, ширшу перспективу: він дозволяє нам зрозуміти, що ми покликані перечитувати Євангеліє в сучасному світі, обмінюючись дарами, властивими нашим культурам, і особливо плодами, які принесла плодючість послання Христа. Одним із цих плодів є саме діалог між людьми та народами, зустріч у дусі братерства, що дає змогу відкривати і взаємно цінувати цінності, які інша людина несе в собі. Цей шлях нелегкий; це вимагає доброї волі і допомоги Бога, але це шлях, що веде до цивілізації любові.

Загальна аудієнція, 17 червня 2026 року.

Покажіть усьому світу, як у важкі моменти все стає ще складнішим, якщо бракує присутності та любові родини. (...) Ми повинні навчитися бути християнськими спільнотами, зосередженими на тому, що є суттєвим, навіть якщо це означає відмовитися від деяких структур і певних гарантій минулого. Найважливіше — це життя з Христом, і те, що має бути дорогим нашим серцям, — це проголошення Євангелія. (...) Якщо ми хочемо змінити часи, якщо хочемо, щоб світ жив у мирі, ми повинні почати з нас самих. (...) Досить слів ненависті. Досить образ. Досить переслідувань і насильства. Досить всього, що веде до війни між людьми, громадами та націями.

Пастирський візит до Павії та Сант'Анджело Лоджіано, 20 червня 2026 року.

Як тоді, так і сьогодні важко залишатися вірним вченню Ісуса і проголошувати Його Слово — відповідати на ненависть любов'ю, на насильство сильних — покірністю, на зневіру — наполегливістю. Тому ми повинні вкорінювати нашу віру і місію у міцних стосунках із Ним. Це дає нам силу не здаватися і продовжувати передавати всім, у будь-яких обставинах, Його послання надії, любові та миру. Світ дуже потребує цього!

Angelus, 21 червня 2026 року.

Ніхто не може відвертатися від тих, хто шукає захисту та безпеки. Крім того, я закликаю всіх приймати жертв переслідувань, щоб вони могли жити в мирі та гідності та дивитися в майбутнє з надією.

Після молитви Ангелус, 21 червня 2026 року.

Молитва

Будь ласка, пам'ятайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Сесіл Фінн, Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керролл, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, молитесь у своїх молитвах Розанн Карлін (2001) та всіх, чия річниця припадає на цей час.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися з вами нашою гостинністю. Сподіваємося побачити вас там!

КАВОВИЙ РАНОК: планується на СУБОТУ, 15 СЕРПНЯ. Якщо хтось може допомогти, звертайтеся до Кеті, Фіони Фокс або отця Тоні.

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайл і Островів; Charitable Trust, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний настоятель: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 552160